

PUREEKO TAPIIRI ?

Lehti, jollaista varttunut sarjakuvan ystävä on odottanut melkein kymmenen vuotta, saa niskoilleen ankaria paineita. Siinä pitäisi olla kaikkea, mitä ilman meillä on jääty eurooppalaisen sarjakuvan aikuistuttua 60- ja 70-luvuilla.

Tapiiri avaa komeasti ranskalaisen **Benoit Sokalin** mustalla "ankasarjalla" eli Tarkastaja Ankardon seikkailuilla. Ankardo on kynninen, viiltävä satiiri ja se antaa paljon monitasoisten dekkareiden ystäville. Toinen eurooppalaisen sarjakuvan meillä tuntematon huippunimi on italialainen **Milo Manara**, jonka videoajan "olenko minä veljeni vartija" -pohdiskelu on hieno näyte maailman eturivin sarjakuvasta.

Modernien eurooppalaisten (Ranska, Italia) sarjojen lisäksi Tapiirissa on kolme muuta "sektoria": suomalainen, amerikkalainen underground ja vanhat hyvät ajat. Sarjakuvien ohella lehdessä on arvosteluja, piirtäjäesittelyjä ja **Jukka Kempin** sarjakuvan aikuistumista pohdiskeleva artikkeli.

Sarjakuvien nelijako toimii kutakuinkin hyvin lukuunottamatta underground-osaa, joka on heikkojen sarjojen vuoksi turha. Muuten mainioiden Freak Brothersienkin episodi on vuodelta 1969 ja haisee kovin ummehtuneelta. Sen sijaan ilolla pani merkille vanhat hyvät ajat -osaston, jossa on mm. **Otto Soglowin** mainio Pikku Kuningas. Eivät vanhat hyvät ajatkaan aivan huomautuksitta pääse, sillä **Winsor McCayn** surrealistiseen Pikku Nemoon tutustutaan hänen poikansa piirtämässä versiossa; toivottavasti jatkossa näemme aidon klassikon.

VANHAT
HERRAT

Kotimaista sarjakuvaa edustaa piirtäjäkolmikko Koivisto, Mäkelä, Heikkilä. **Timo Mäkelä** ja **Tarmo Koivisto** kokeilevat sarjoissaan onnistuneesti ilmaisutekniikan rajoja osoittaen suomalaisen sarjakuvan kapean kärjen olevan eurooppalaisella huipputasolla.

Tapiirin sarjat on käännetty kiitettävästi ja niiden tekstaus on myös nautittavaa.

Millainen kokonaiskuva lehdestä sitten jää? Lyhyesti sanottuna: sekavan myönteinen. Tapiirin 64 sivuun on mahdutettu "jokaiselle jotain", mikä tekee siitä ristiirtaisen.

Seuraaviin numeroihin toivoisi ainakin rimannostoa undergroundin osalta ja harkintaa pastissisarjan jatkamisesta. Tässä numerossa oleva Asterix-parodia Aspenix oli teknisesti hyvin piirrettyä koulupoikien sukupuolihuumoria, ja mikäli muut pastissit (mm. Tintti, Lucky Luke jne.) ovat samanlaisia, niin ei kiitos.

Parantamisen varaa Tapiirissa siis on, mutta on oltava onnellinen ja kiitollinen siitä, että meillä vihdoin on sarjakuvalehti, jolla on edes mahdollisuudet parantua ja kehittyä.

Juhani Tolvanen

KOIVISTO: MUNASARJA

